

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

30 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Timofti Vladimir,

Judecătorii: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2018, în cauza penală în privința lui

Stepaniuc Iurie XXXXX, născut la XXXXX,
originar XXXXX și domiciliat XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.02.2018 – 22.03.2018;

Instanța de apel: 18.04.2018 – 11.07.2018;

Instanța de recurs: 03.10.2018 – 30.01.2019.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 22 martie 2018, în temeiul prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, a fost încetat procesul penal în privința lui Stepaniuc Iurie în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, cu liberarea acestuia de răspundere penală și tragerea la răspundere contravențională conform art. 55 Cod penal, fiindu-i aplicată sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 150 (una sută cincizeci) unități convenționale, echivalentul a 7500 (șapte mii cinci sute) lei.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că la 28 decembrie 2017, aproximativ la ora 19:50, conducând autoturismul model „Audi A6” cu numărul de înmatriculare XXXXX, deplasându-se pe bd. Negruzzi, din direcția bd. Ștefan cel Mare și Sfânt spre bd. Gagarin, în preajma imobilului nr. 1, mun. Chișinău, a încălcat cerințele Regulamentului Circulației Rutiere, Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009 și anume: prevederile pct.11 lit. f) al Regulamentului Circulației Rutiere (RCR) în conformitate cu care: „Conducătorul de vehicul, este obligat la trecerile pentru pietoni cu circulație nedirijată, să cedeze trecerea pietonilor care se află la marginea carosabilului și intenționează să se angajeze în traversare, precum și celor care traversează drumul pe partea carosabilului în direcția de mers a vehiculului”, pct. 3 al Regulamentului Circulației Rutiere, în conformitate cu care:

„Participanții la trafic sunt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sunt provocate de circumstanțe iminente”, pct. 45 al Regulamentului Circulației Rutiere, în conformitate cu care: „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihologică ce influențează atenția și reacția, b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, d) situația rutieră”, și prevederile art. 22 alin. (4) din Legea nr. 131 din 07 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier în conformitate cu care: „Participanții la traficul rutier sunt obligați: b) să manifeste un comportament care să asigure fluenta și siguranța traficului, să nu periclitizeze siguranța unor alți participanți la trafic, să nu cauzeze prejudicii mediului înconjurător, proprietății publice sau private”, a tamponat pietonul Buciușcan Emilia XXXXX, a.n. XXXXX, care traversa strada pe trecerea nederijată pentru pietoni, de la stânga spre dreapta relativ deplasării mijlocului de transport.

În rezultatul accidentului de circulație, pietonului Buciușcan Emilia, XXXXX a.n., conform raportului de expertiză nr. 201802D0086 din 22 ianuarie 2018, i s-a cauzat vătămare corporală medie, și anume, fractura incompletă a ambelor oase a gambei drepte în 1/3 distală, care a fost produsă în rezultatul acțiunii traumatice a unui corp contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care condiționează o dereglare a sănătății de lungă durată.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie aplicată pedeapsa complementară prevăzută de art. 55 alin. (2) lit. d) Cod penal, privarea de dreptul special de a conduce vehicule pe un termen de 2 (doi) ani.

În motivarea cererii de apel acuzatorul a indicat că deși instanța a calificat corect acțiunile inculpatului Stepaniuc Iurie, totuși sentința este prea blândă, deoarece prin liberarea de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională prevăzută de art. 55 Cod penal, fără aplicarea pedepsei complementare prevăzute de art. 55 alin. (2) lit. d) Cod penal, în privința inculpatului Stepaniuc Iurie, nu se va atinge scopul pedepsei de corijare a acestuia.

A menționat acuzatorul că, instanța incorect a stabilit circumstanța atenuantă recunoașterea săvârșirii faptelor indicate în rechizitoriu, fiindcă aceasta servește ca o condiție preexistentă pentru admiterea examinării cauzelor penale în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, în opinia acuzatorului de stat instanța a omis să aprecieze rezonanța socială a specificului comiterii infracțiunii, neluând în calcul că persoana care a fost tamponată este minor, căreia i s-a cauzat vătămări corporale medii și care poate avea efect negativ asupra sănătății și dezvoltării copilului în viitor. La fel, instanța de judecată nu a luat în calcul că tamponarea a avut loc la

trecerea de pietoni, ceea ce încă odată denotă riscul sporit al comiterii faptei și nesiguranța la traficul rutier.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2018, apelul a fost respins ca nefondat și menținută sentința.

În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia de a înceta procesul penal în cauza penală privind învinuirea lui Stepaniuc Iurie, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, și cu liberarea de răspunderea penală și tragerea la răspundere contravențională.

Totodată, instanța de apel a reținut că prima instanță a respectat prevederile art. art. 6, 7, 61, 75 - 78 Cod penal și a stabilit o pedeapsă echitabilă.

Instanța de apel a respins argumentele acuzării referitoare la neaplicarea corectă de către prima instanță a prevederilor art. 61 Cod penal, or potrivit alin. (1) și (2) din acest articol, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

În speță, prima instanță a aplicat inculpatului o sancțiune contravențională sub formă de amendă în mărime de 150 unități convenționale, ceea ce constituie echivalentul a 7500 lei, respectiv sancțiunea aplicată este aproape de marja sancțiunii stabilite de art. 55 alin. (2) lit. a) Cod penal, sancțiune ce corespunde scopului pedepsei contravenționale, având în vedere că inculpatul este angajat în câmpul muncii, a recunoscut vina, a întreprins măsuri pentru înlăturarea pretențiilor părților vătămate, s-a căit sincer, astfel încât sancționarea cu pedeapsă contravențională sub formă de amendă va asigura realizarea de către inculpat a gravității faptei comise și îl va determina să se abțină de la astfel de acțiuni pe viitor.

Cu referire la solicitarea privind aplicarea sancțiunii complementare de privare a inculpatului de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, instanța de apel a conchis că aplicarea acesteia depășește caracterul legal, rezonabil și echitabil al sancțiunii penale în condițiile în care, la pedeapsa aplicată nu-i poate fi aplicată pedeapsa complementară menționată, or infracțiunea imputată inculpatului nu a fost comisă cu intenție, este una ușoară, în cazul dat există circumstanțe atenuante, inculpatul fiind la prima abatere penală, este încadrat în câmpul muncii, motiv pentru care aceasta nu urmează a fi aplicată, probele administrate fiind insuficiente pentru a dovedi că inculpatul ar prezenta pe viitor un pericol în trafic.

Totodată, a fost remarcat, că în cazul condamnării inculpatului în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la pedeapsă sub formă de amendă (prevăzută de sancțiunea articolului dat), pedeapsa complementară nu putea fi aplicată, or aceasta din urmă este prevăzută doar la aplicarea pedepsei sub formă de

închisoare, astfel aplicarea pedepsei complementare sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport în condițiile aplicării sancțiunii contravenționale sub formă de amendă, ar trezi sentimentul inechității sociale la aplicarea pedepsei inculpatului.

5. Procurorul, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului, procurorul invocă că instanța de apel a ignorat prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, întrucât prin eliberarea inculpatului de răspundere penală pentru comiterea unei infracțiuni cu un grad de prejudiciabilitate sporit, nu a fost atins scopul principal și anume prevenirea de a comite noi infracțiuni de către inculpat, precum și de către alte persoane.

Subliniază că efectul pedepsei penale este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către persoanele implicate pe caz cât și de alte terțe persoane, iar prin liberarea de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională prevăzută de art. 55 Cod penal, fără aplicarea pedepsei complementare prevăzute de art. 55 alin. (2) lit. d) Cod penal, în privința inculpatului Stepaniuc Lurie, nu se va atinge scopul pedepsei de corijare a acestuia.

În opinia recurentului, instanțele de fond au omis să aprecieze rezonanța socială a specificului comiterii infracțiunii, neluând în calcul că persoana care a fost tamponată este minoră, căreia i s-a cauzat vătămări corporale medii și care poate avea efect negativ asupra sănătății și dezvoltării copilului în viitor.

De asemenea, instanțele de judecată nu au luat în calcul că tamponarea pietonului a avut loc la trecerea de pietoni, ceea ce încă odată denotă riscul sporit al comiterii faptei și nesiguranța la traficul rutier.

La fel și faptul că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, conform prevederilor art. 16 Cod penal, și nu ușoară cum motivează instanță de apel întru justificarea pedepsei aplicate.

Consideră că neaplicarea pedepsei complementare cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport nu-și va atinge scopul pedepsei, de corectare și prevenire generală, deoarece alți conducători de mijloace de transport vor considera că pot scăpa de răspundere penală în cazul tamponării pietonilor.

La fel, instanțele de judecată nu au luat în calcul la aplicarea art. 55 Cod penal, modificările introduse prin (LP163 din 20.07.17, M0364-370/20.10.17 art.616) în vigoare din 20.12.17, care indică și aplicarea unor pedepse complementare printre care și privarea de dreptul special de a conduce vehicule pe un termen de la 6 luni la 3 ani, prevedere care putea fi aplicată în speța dată, deoarece fapta a fost comisă la 28 decembrie 2017, după ce au intrat în vigoare modificările operate la art. 55 Cod penal.

6. Inculpatul a prezentat referință la recursul procurorului, pledând pentru respingerea acestuia, ca inadmisibil, deoarece pedeapsa aplicată de prima instanță și menținută de către instanța de apel este echitabilă, legală și corect individualizată, potrivit art. 61 Cod penal.

7. Verificând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Reieșind din conținutul cererii de recurs, Colegiul penal reține că recurentul invocă în calitate de temeiuri pentru recurs pct. 6), 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În esență, instanța de recurs constată că de fapt, acuzatorul de stat manifestă dezacordul cu soluția instanțelor de fond în partea aplicării prevederilor art. 55 Cod penal în privința inculpatului Stepaniuc Iurie, și anume liberarea de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională.

Însă examinând argumentele formulate de recurent prin prisma temeiurilor de casare invocate, Colegiul penal concluzionează asupra netemeinicii acestora, din următoarele motive.

Instanța de recurs atestă că examinarea cauzei penale în privința lui Stepaniuc Iurie, a avut loc conform procedurii prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, întrucât inculpatul până la începerea cercetării judecătorești, prin cerere scrisă și-a recunoscut vinovăția integral și a solicitat examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală (f.d. 108).

Potrivit sentinței primei instanțe, procesul penal intentat în privința lui Stepaniuc Iurie în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, a fost încetat cu liberarea acestuia de răspundere penală și tragerea la răspundere contravențională conform art. 55 Cod penal, fiindu-i aplicată sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 150 unități convenționale, echivalentul a 7500 lei, soluție menținută integral și de către instanța de apel.

Conform prevederilor art. 55 alin. (1) Cod penal, persoana care a săvârșit pentru prima oară o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, cu excepția infracțiunilor prevăzute la art. 181¹, 256, art. 264 alin. (2), art. 264¹, 303, 314, art. 326 alin. (1) și (1¹), art. 327 alin. (1), art. 328 alin. (1), art. 332 alin. (1),

art. 333 alin. (1), art. 334 alin. (1) și (2), art. 335 alin. (1) și art. 335¹ alin. (1), poate fi liberată de răspundere penală și trasă la răspundere contravențională în cazurile în care și-a recunoscut vina, a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune și s-a constatat că corectarea ei este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale.

Totodată, potrivit prevederilor alin. (2), (3) al aceluiași articol, persoanelor liberate de răspundere penală în conformitate cu alin. (1) li se aplică următoarele sancțiuni contravenționale:

- a) amendă în mărime de până la 150 de unități convenționale;
- b) privarea de dreptul de a desfășura o anumită activitate pe un termen de la 3 luni la un an;
- c) privarea de dreptul de a deține anumite funcții pe un termen de la 3 luni la un an;
- d) privarea de dreptul special de a conduce vehicule pe un termen de la 6 luni la 3 ani;
- e) privarea de dreptul special de a deține armă și de portarmă pe un termen de la 3 luni la un an;
- f) muncă neremunerată în folosul comunității pe o durată de la 10 la 60 de ore;
- g) arest contravențional de până la 30 de zile.

(3) Privarea de dreptul de a desfășura o anumită activitate, privarea de dreptul de a deține anumite funcții, privarea de dreptul special pot fi aplicate și ca sancțiuni complementare.

Având în vedere prevederile legale citate, Colegiul penal conchide că instanțele de fond corect au stabilit că în privința inculpatului Stepaniuc Iurie sunt întrunite condițiile aplicării prevederilor art. 55 Cod penal, deoarece alin. (1) al normei vizate nu interzice liberarea de răspundere penală pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal.

Totodată inculpatul a recunoscut vina în faptele săvârșite, solicitând examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală (f.d. 108) și a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune, or, în acest sens reprezentantul părții vătămate Buciușcan Emilia, Buciușcan Efim, la 02 februarie 2018, a prezentat organului de urmărire penală o recipisă prin care a confirmat că inculpatul Stepaniuc Iurie a achitat toate cheltuielile pentru tratament medical și pretenții față de el nu are (f.d. 79), ulterior, la 07 martie 2018, Buciușcan Efim a mai depus o cerere în instanța de judecată prin care a menționat că pretenții față de inculpat nu are, deoarece s-au împăcat, inculpatul a restituit prejudiciul material și moral, și tot timpul se interesează de starea sănătății părții vătămate, iar din acest considerent ei nu doresc ca inculpatul să fie tras la răspundere penală (f.d. 109).

Respectiv, nu pot fi reținute argumentele recurentului cu privire la individualizarea greșită a pedepsei penale aplicate inculpatului, or, conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Nu poate fi reținut argumentul recurentului cu privire la necesitatea aplicării în privința inculpatului a pedepsei complementare prevăzute de art. 55 alin. (2) lit. d) Cod penal, și anume privarea de dreptul special de a conduce vehicule pe un termen de la 6 luni la 3 ani, or, deși modificările privind aplicarea pedepsei complementare în cazul liberării persoanelor de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională au fost operate prin Legea nr. 163 din 20.07.2017 și erau în vigoare la data săvârșirii infracțiunii, acest fapt nu poate fi privit ca o obligație a instanței de judecată de aplicare a pedepsei complementare nominalizate, întrucât alin. (3) al art. 55 Cod penal, instituie o posibilitate a instanței de judecată, o opțiune de a aplica sau nu pedeapsa complementară prevăzută la alin. (2), în dependență de circumstanțele cauzei.

La fel, instanța de recurs consideră că instanța de apel corect a statuat și asupra faptului, că în cazul condamnării inculpatului în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la pedeapsă sub formă de amendă (prevăzută de sancțiunea articolului dat), pedeapsa complementară nu putea fi aplicată, or aceasta din urmă este prevăzută doar la aplicarea pedepsei sub formă de închisoare, astfel aplicarea pedepsei complementare sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport în condițiile aplicării sancțiunii contravenționale sub formă de amendă, ar trezi sentimentul inechității sociale la aplicarea pedepsei inculpatului.

Nu poate fi reținut nici argumentul invocat de către acuzatorul de stat cu referire la faptul, că instanța de apel a indicat eronat că inculpatul Stepaniuc Iurie a săvârșit o infracțiune ușoară, când de fapt, infracțiunea prevăzută de art. 264

alin. (1) Cod penal, potrivit art. 16 alin. (3) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, aceasta deoarece aplicarea prevederilor art. 55 Cod penal nu se interzice pentru săvârșirea infracțiunilor mai puțin grave.

Față de cele descrise mai sus, Colegiul penal conchide că, instanțele de fond la individualizarea pedepsei au acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, Cod penal, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de faptul că a fost săvârșită din imprudență, există circumstanțe atenuante, inculpatul fiind la prima abatere penală, este încadrat în câmpul muncii, probele administrate fiind insuficiente pentru a dovedi că inculpatul ar prezenta pe viitor un pericol în trafic.

Prin urmare, Colegiul penal constată că, concluzia instanței de apel de menținere a sentinței primei instanțe, corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind motivată și aplicată în limitele legii, motiv din care se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2018, în cauza penală în privința lui **Stepaniuc Iurie XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **28 februarie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor